

იუბილე

პროფესორი ბორის ჩაკვეტაძე

გრ. მუხაძის
საქართველოს
ქირურგთა ასოციაცია
და „გურამ ტატიშვილის
საქართველოს ქირურგიის
მაცნეს“ რედაქცია
ულოცავს დედაწლმოსილ
ქირურგს 70 წლის
იუბილეს.

ავტობიოგრაფია

დავიბადე 1952 წლის 14 აგვისტოს ქ. ქუთაისში. დედა - ქეთევან თვარაძე, პროფესიით ფარმაცევტი, მამა - ნოდარ ჩაკვეტაძე, ავ. წერეთლის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის გეოგრაფია-ისტორიის ფაკულტეტის კურსდამთავრებული. მამა გარდაიცვალა ძალიან ადრე, 51 წლის ასაკში და მთელი ტვირთი ოჯახზე დააწვა დედას ქეთო თვარაძეს, რომელმაც იცოცხლა 96 წლის ასაკამდე. დედამ შეძლო, ორივე შვილისთვის, ორი ძმისთვის, მიეცა იმ დროისათვის საუკეთესო სამედიცინო განათლება - ორთავემ, მე (ბორისი) და უმცროსმა ძმამ ლევანმა დავამთავრეთ მოსკოვის სერენოვის სახელობის პირველი სამედიცინო ინსტიტუტი.

1969 წელს წარჩინებით დავამთავრე ქ. ქუთაისის მე-17 საშუალო სკოლა და იმავე წელს ჩავაბარე მოსკოვის ი. სერენოვის სახელობის პირველი სამედიცინო ინსტიტუტის სამკურნალო ფაკულტეტზე, რომელიც დავამთავრე 1975 წელს, სპეციალობით სამკურნალო საქმე. 1975-1977წწ ვიყავი ამავე ინსტიტუტის, ზოგად ქირურგიის კათედრის კლინიკური ორდინატორი. კათედრას ხელმძღვანელობდა გამოჩენილი მეცნიერი და ქართველებზე უზომოდ შეყვარებული ადამიანი, პროფ. ან. შაბანოვი. მისი უშუალო მონაწილეობით მოხდა ჩამი, როგორც ქირურგის ჩამოყალიბება და შემდგომი განვითარება. ამავე კათედრაზე მოღვაწეობდა პროფესორი კონსტანტინე

(კოტე) მიქელაძე. მან უდიდესი როლი ითამაშა ჩემი როგორც ქირურგის და მეცნიერის ჩამოყალიბებაში და თამამად შემიძლია ვთქვა, რომ ქირურგიაში იყო ჩემი მასწავლებელი. კლინიკურ ორდინატურაში სწავლის დროს დამიმტკიცდა თემა და კლინიკის მასალა, რაც შემდგომში გახდა ჩემი სადისერტაციო თემა. 1981 წელს წარჩინებით დავიცავი სადისერტაციო ნაშრომი თემაზე: „მსხვილი ნაწლავის კიბოს გართულებული ფორმების სასწრაფო ქირურგიული მკურნალობა“ - მომენიჭა მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატის წოდება.

1981 წელს დაგვრუნდი ქ. ქუთაისში და გავაგრძელე მუშაობა ჯერ ქირურგ-ონკოლოგად, ქუთაისის რეგიონულ ონკოდისპანსერში, შემდეგ ავტოქარხნის მონ-ში ქირურგ-ორდინატორად და ქირურგიული განყოფილების გამგედ.

მქონდა ბედნიერება, მემუშავა ისეთ ცნობილ ექიმებთან, როგორებიც იყვნენ ბატონი ოთარი ჩხოზაძე და ბენიამინ მამრიკიშვილი. თითქმის 30 წელი ვხელმძღვანელობდი მაღალი ტრადიციების მატარებელ ქირურგიულ განყოფილებას, სადაც მუშაობდნენ გამოჩენილი ქართველი ქირურგები: პროფ. ა. ბეთანელი, მ. გოზალიშვილი, ბ. მამრიკიშვილი, თ. კუხალაშვილი და ბევრი სხვა.

1981 წელს რესპუბლიკის ჯანდაცვის სამინისტროს მივლინებით გავიარე სტაჟირება ა. ვინსენსკის სახ. ქირურგიის ინსტიტუტის აბდომინური ქირურგიის განყოფილებაში (ქ. მოსკოვი), ვ. პომელოვის და ა. დანილოვის ხელმძღვანელობით. დავეფუძლე მუცლის ღრუში რთულ ოპერაციებს, მათ შორის რეკონსტრუქციულს.

1981-1994 წწ გავაგრძელე მუშაობა ქ. ქუთაისში ქირურგიული განყოფილების გამგედ. იმ პერიოდში ავტოქარხნის მედსანაწილი რეგიონის ერთ-ერთ წამყვან სამედიცინო დაწესებულებად ითვლებოდა და ქირურგიული განყოფილება გამოირჩეოდა თავისი აქტივობით, მაღალპროფესიული კადრებით, საუკეთესო შედეგებით.

1994-1997 წწ ჩავაბარე ასპირატურაში, მოსკოვის ი. სერჩოვის სახ. სამედიცინო აკადემიაში, ნ. ელანსკის სახ. ფაკულტეტური ქირურგიის კათედრაზე, რომელსაც ხელმძღვანელობდა გამოჩენილი მეცნიერი აკადემიკოსი ნ. მ. კუზინი, ხოლო შემდეგ ჩვენი თანამემამულე, სამედიცინო აკადემიის წევრ-კორესპოდენტი, პროფესორი ს. ა. დადვანი. დამიმტკიცდა სადოქტორო დისერტაციის თემა: „პათოლოგიური სიმსუქნის ქირურგიული მკურნალობა მცირე კუჭის ფორმირებით“, რომელიც დავიცავი 2021 წელს ქ. თბილისში (ხელმძღვანელები: პროფ. ნ. კუზინი, პროფ. გ. ტატიშვილი).

თავს ვთვლი ვალდებულიად, განსაკუთრებული მადლიერებით და სიყვარულით მოვიხსენიო ბატონი გურამი ტატიშვილი, რომელმაც უდიდესი როლი შეასრულა ჩემს ჩამოყალიბებაში არა როგორც ქირურგის, არამედ მეცნიერის და ადამიანის. ჩვენს შორი ასაკობრივი სხვაობის მიუხედავად, ბატონი გურამი იყო ჩემი ყველაზე ახლო მეგობარი, უფროსი ადამიანი, რომელმაც გადამჭრელი როლი ითამაშა მთელ ჩემს ცხოვრებაში. აგრეთვე, თავს ვალდებულიად ვთვლი მოვიხსენიო დიდი კაცი და ჯანდაცვის ორგანიზატორი, მეცნიერი, ახალგაზრდა ქირურგების აღმზრდელი, აკადემიკოსი გურამ ტატიშვილი, რომელმაც მეორე სიცოცხლე მისცა და აღადგინა საქართველოს გრ. მუხაძის ქირურგიული

საზოგადოება, დაარსა ჟურნალი „საქართველოს ქირურგიის მაცნე“. ღმერთმა გაანათლოს მისი სული, დალოცოს მისი დიდი ოჯახი. მადლობა ბატონ გურამს, რომ თავი მოგვიყარა, შეგვიყვარა და დაგვამეგობრა გია თომაძეს, თამაზ ჩხიკვაძეს, მერაბ კილაძეს, გია დათუაშვილს, ნოდარ ლომიძეს და, სამწუხაროდ აწ გარდაცვლილ, გამოჩენილ ქირურგს ბაადურ მოსიძეს.

მე, არა მაქვს უფლება, განსაკუთრებულად არ მოვიხსენიო ჩემი მეგობარი, თანაკურსელი, რუსეთის სამედიცინო აკადემიის წევრ-კორესპოდენტი, პროფესორი ს. ა. დადვანი. აგრეთვე, ჩვენი თანამოქალაქეები, ჩემი ბავშვობის მეგობრები, ცნობილი მეცნიერები: ნეიროქირურგი შალვა ელიავა და იური ბუზიაშვილი, პროფ. მალხაზ რამიშვილი და ა. შულუდკო, პროფესორი ბორის მისლოვატი. მადლობა, ჩემო მეგობრებო, გვერდით დგომისთვის, მხარდაჭრისთვის და იმედისთვის, ერთად გატარებული წლებისთვის.

განსაკუთრებულად მინდა მივსალამო და დიდი პატივისცემით აღვნიშნო ჩემი კოლეგები, ქუთაისში მოღვაწე ცნობილი ქირურგები, პროფესორები ომარ ლიბრაძე და ბადრი ალფაიძე, რომლებთან მაკავშირებს თითქმის 40 წლიანი ურთიერთობა და გვერდში დგომა.

ბატონ ს. დადვანის შუამდგომლობით და რეკონფიციით 1997-1998 წლებში გავიარე სტაჟირება აშშ ქ. ინდიანას სახ. საუნივერსიტეტო კლინიკაში, სადაც მომეცა საშუალება მენახა თანამედროვე ქირურგიის მიღწევები.

2002 წელს დავაფუძნეთ წმ. ნიკოლოზის სახ. ქირურგიული და ონკოლოგიური ცენტრი, რომელსაც სამედიცინო კუთხით ხელმძღვანელობდი 2021 წლამდე, კომპანია „ევექსთან“ და ნ. გამყრელიძესთან ერთად

აქტიური ქირურგიული მუშაობის სტაჟი მაქვს თითქმის 47 წელი და ამ პერიოდში ჩემს მიერ ჩატარებულია 1400-მდე ოპერაცია. მადლობა ჩემს უმცროს კოლეგებს - ქირურგებს, ანესთეზიოლოგებს: ა. მუკაბანიანს, ი. ლალიძეს, დ. ფესტგენიძეს, დ. მენაბდეს, ი. ჩოგოვაძეს, ა. კოპალიანს, პ. ნესმიწვერიძეს, ა. სანდუხაძეს, ნ. ჩხოზაძეს და სხვებს, რომელთან ერთად მოხერხდა ამ რთული გზის გავლა. გვქონდა ბევრი სირთულეებიც, მაგრამ ერთიანი ძალისხმევით და გვერდში დგომით ვუმკლავდებოდით ბევრ პრობლემას. დიდი მადლობა ყველას!

ჩემი ცხოვრების ნათელი წერტილს წარმოადგენს თითქმის 18 წლიანი საქმიანობა და მოღვაწეობა ავ. წერეთელის სახელმწიფო უნივერსიტეტში. მადლობა რექტორს ბატონ რ. კოპალიანს, პრორექტორს შ. კირთაძეს, სამედიცინო ფაკულტეტის დეკანს ი. ფხაკაძეს.

მადლობა პროფესორებს გ. ონიანს და ზ. სოხაძეს უნივერსიტეტში მოწვევისათვის და მხარდაჭერისათვის. დიდი სიყვარული, უდიდესი მხარდაჭერა და სიყვარული მქონდა ჩემი ოჯახიდან, მადლობა ყველას. ბედნიერი ვარ, რომ ვართ ერთად მომავლის იმედით.

მადლობა ყველას!

პროფესორი ბორის ჩაკვეტაძე